SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt

Nr. 5. | Tirsdagen den 25de Septbr. 1906. | 2. Aargang

Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Redigeret af S.Rasmussen

Ekspedition: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1. Sal o. G.

De andres Mening om Dig — den er det Gudebillede, for hvilken Du idelig har knælet. Paa dets Alter har Du ofret Dig selv.

Bogen med Søjlen.

De rette Forbrydere

I Dagbladene stod forleden Dag en lille Notits, som lød saaledes:

Falsk.

En ung Arbejder, Thorvald Andersen, havde læst et Avertissement om en Fyrbøderplads. For at faa den skrev han en falsk Anbefaling. Kriminalretten idømte ham i Dag 1 Aars Forbedringshus.

Naturligvis kan man ikke vente, at den borgerlige Spekulationspresse skulde opholde sig længere ved denne «Ubetydelighed»; thi selv om den Part af den, der kalder sig frisindet, undertiden kan lave Rabalder nok ved Begivenheder, hvor Uretten var mindre iojnefaldende end her, saa maa man jo skelne mellem saadanne Tildragelser, hvorpaa der kan laves Reklame for Bladet eller Agitation for Partiet, og saa dem, der ikke kan gavne Geschæften. Men var det saa, at hele denne «frisindede» Presse mente noget med Frisindet og ikke blot benyttede Ordet som Udtryk for sine Særinteresser, der *maa* være «frisindede», fordi dette er moderne, ja, da maatte den have udbrudt i et enstemmigt Protestraab mod den Samfundsordning, der hævner sig saa raat og brutalt paa enhver, der, sparket hid og did af selvmodsigende Love og Forbud, i deres Forvirring kom til at træde uden for Rammerne.

Hvor vanvittig barbariske er dog ikke disse Love. Paa den ene Side gør de det til en Forbrydelse at være fattig og arbeidsløs — det kaldes Løsgængeri og straffes med Fængsel og Tvangsarbejde — og paa den anden gør de det til en endnu større Forbrydelse at *skaffe* sig Arbejde, naar dette ikke sker paa den almindelige Tiggermanér, eller naar man for at faa det nødsages til at gaa lidt uden om de opstillede Regler. Man skulde næsten tro, at dem, der giver og haandhæver Lovene, indbilder sig, at alle Mennesker, ligesom dem selv, var kommet til Verden med Favnen fuld af Banknoter.

Lad os forestille os denne unge Arbejders Stilling.

Han er bleven arbejdsløs og søger og søger, men kan intet faa. Forgæves render han Tiggergang fra Værksted til Værksted, fra Arbejdskøber til Arbejdskøber; men over alt smækkes Dørene i for Næsen af ham. Han giver Ansøgninger ind i hundredevis paa Avisernes Annoncer, men alt forgæves — ingen har Brug for hans Arbejdskraft. Og imens gaar hans sidste Ejendele med til at leve for; alt, hvad der kan gøres i Penge, sættes ud for at skaffe til Brødet. Om Nydelse eller Fornøjelse er der naturligvis slet ikke Tale; det er noget, hvorfra de arbejdsløse er udelukkede. De har ingen Ret til at være med i Livet — de er som det stinkende Skarn, man helst gaar uden om; som kasteløse Parier, for hvem de kasteindviede kun har Haan og Foragt. Og imens syder det unge Blod i Aarerne. Han føler Krav til Livet og Lyst til Livet og Haab om Livet. Naar om Lørdagen han hører Fabriksfløjterne melde Fyraften og ser Arbejdersværmen ile hjemad til Freden og Glæden, da gaar der som et Stik gennem Hjertet og han stamper utaalmodig af Længsel efter Livet. Og han ser om Søndagen, naar han efter Mørkets Frembrud vover sig ud i sine Laser, Mennesker færdes muntert og sorgløst. Pyntede og velklædte passerer de ham forbi — nydende Livet og Friheden, medens han selv som en Slave af Fattigdommen sniger sig omkring i Skyggen og Mørket for ikke at blive bemærket. Da føler han, at Arbejdsløsheden, naar den parres med Fattigdom, er en Forbandelse — en Forbrydelse, hvor den urette maa undgælde. Og han lover sig selv at sætte alt ind paa at faa Arbejde og Fortjeneste.

Atter begynder han at søge. Han samler al sin Energi, render fra Dør til Dør, søger og søger. Endelig træffer han paa en Plads, som der er Haab om at faa. Men for at blive antaget fordres en Anbefaling. I sin Nød griber han saa til det Middel at udfærdige en saadan selv. Han gaar vel ud fra, at Anbefalingen er det jo ikke, det kommer an paa ved Arbejdets Udførelse, men paa hans egne personlige Egenskaber.

Men Samfundet — denne latterlige Samling af halvgale Barbarer og sløve, sammenblandet saaledes at Barbarerne kom for oven, de sløve for neden — taaler ikke et saadant Brud paa Love og Vedtægter. Barbarerne har dannet sig en «Moral» ud fra deres indsnevrede Livssyn, og da de har det nedarvede og tillærte paa deres Side, bliver denne Moral stiltiende sanktioneret af de sløve, som for Resten vilde anerkende alt mellem Himmel og Jord, blot det ikke stillede Fordringer til deres Tænkning. I denne Morals Navn raabes der paa Hævn over den, der vovede at trodse — over Én, som ikke kunde faa ind i sin sunde Hjerne, at det var rigtigt, at nogle skulde tvinges til at sulte og lide, blot fordi andre var Idioter.

Men nu kom Hævnen, raffineret og raa. Et Aars Udelukkelse fra Verden og Livet, et Aars Indespærring i Slaveri og Umyndiggørelse, et Aars Tortur i ét af de barbariske Fængsler, som Magthaverne kalder Forbedringshuse; men som vist kun kan virke forbedrende paa dem selv, om *de* kom der ind — saaledes lød den Hævn, som disse samvittighedsløse Barbarer dømte «Forbryderen» til i Samfundets Navn. Og de sløve ser til. De indser maaske nok for et Øjeblik, at det i Grunden er urigtigt, men i næste har de glemt det hele. Det interesserer dem ikke — lad Magthaverne og Forbryderne selv klare deres Sager; vi selv bøjer os for Moralen og Loven, om den saa er aldrig saa forrykt.

For den, der tænker og derfor ser Galskaben i vor Samfundsordning, vil det ikke være vanskeligt at fatte, hvem det er, der er de rette Forbrydere. Thi det er ikke det Menneske, der — enten bevidst eller ubevidst — krænker de Love og Vedtægter, der gives os af Idioter og Barbarer og sanktioneres af sløve; men tværtimod dem, der opretholder eller hjælper til med at opretholde dem. De rette Forbrydere — det er alle disse uniformerede og guldgallonerede Dyr, der i Menneskers Skikkelse sidder og regerer og undertrykker os andre, og som, hvad enten de saa gaar under det ene eller det andet Navn, i Virkeligheden udgør en og samme Boddelkaste. Kald dem Konger eller Ministre, Rigsdagsmænd eller Øvrighed, Demokrater eller konservative — alle er de kun til for at kue os andre ned og ødelægge Livet for os, for at de selv og deres Fæller kan bevare Magten og leve i Overdaadighed. De raaber paa Respekt for Retten og Lydighed for Loven; men Lovene gav de kun for at undertrykke os og af Ret levnede de os ikke et Gran udover Retten til Sult.

Anarki

Ordet er kendt nok. Der gaar næppe en Dag, uden at det paa en eller anden Maade figurerer i Dagspressens Spalter. Enten maa det tjene som Udtryk for den

Strid og Opløsning, der foregaar et eller andet Sted i Verden eller ogsaa som Benævnelse for den enkeltstaaende Oprører, der i sit Had mod Undertrykkerne tog sig selv til Rette og satte Vold mod Vold. I begge Tilfælde faar det en uhyggelig Klang i deres Ører, som ikke vidste bedre Besked om Samfundsspørgsmaal end at de troede, at Anarki var ét med Forvirring og Vold.

Intet er mere fejlagtigt end denne Tro. Ordet, som er af græsk Oprindelse, betyder: «intet Herredømme». Og som Betegnelse for den antiavtoritære-socialistiske Bevægelse benyttes det da ogsaa som saadan. Fra først af var det et Skældsord, som Modstanderne udslyngede mod Bevægelsen for at mistænkeliggøre den — en Taktik, som de socialdemokratiske og de kapitalistiske Partiers Blade benytter den Dag i Dag. Thi skønt de selv godt ser Løgnen deri, gaar de ud fra, at det gør Læserne ikke. Og fra den Kant tager man det ikke saa nøje med Midlet — Hensigten, der i dette Tilfælde bliver Bevarelsen af Magten, helliger det.

Da det som Skældsord var bleven benyttet saa ofte, at det blev en almindelig Benævnelse, tog de antiavtoritære Socialister det op som Navn for deres Bevægelse. Tog det i dets oprindelige Betydning — intet Herredømme — intet Slaveri, ingen Trældom, ingen Undertrykkelse.

Navnet var godt. Det kunde umulig være bleven bedre, om man havde valgt det selv. Men den store uvidende og konservative Masse forstod længe ikke — og forstaar jo heller ikke endnu — at Herredømmet i Stedet for at skabe Orden tværtimod skaber det modsatte, nemlig Uorden. Og dog har det lovordnede Samfunds Historie givet afgørende Beviser derfor. Thi hvad var denne vel andet end én fortløbende Række af Voldshandlinger og Undertrykkelse, en permanent Forvirringsperiode, hvor Menneskene levede i et Virvar af Skurkestreger mod hverandre.

Som en Samfundsbetragtning er Anarkismen af gammel Dato, selv om den som saadan først tager faste Former i Midten af det forrige Aarhundrede; men som en Bevægelse, rettet mod et bestemt Maal, tager den først sin Begyndelse efter «Internationale»s Kongres i Haag 1872. Her spaltes Socialismen i de to Hovedgrene: avtoritære og antiavtoritære Socialister, som — skønt Udvækster af samme Stamme — dog kommer til at staa som Modsætninger.

Den første Gren, som er resulteret i det nuværende borgerlige Socialdemokrati, blev det, som fra først af kom til at spille den største Rolle. Som et blot og bart reformatorisk Parti, der kun har til Hensigt nogle Lapperier paa den faldefærdige Statsbygning eller højst en Ændring af dens indre Former, havde det bedre Betingelser for at blive forstaaet af det uvidende Folk, end den sidste, som satte en fuldstændig Ophævelse af Staten og Herredømmet som Maal, og i Stedet stillede Samfundet uden Grænser, Gruppen, Føderationen og den frivillige Solidaritet op som Grundlag for Samfundets Ordning og som eneste Bindeled mellem Individerne.

Anarkismens rent foreliggende Opgave er at bibringe Folk Forstaaelsen af den antiavtoritære Idé. Thi Forstaaelse af Herredømmets, Undertrykkelsens og Slaveriets Ophør vil selvfølgelig ogsaa lede til Forstaaelse af den økonomiske Ligeberettigelse. Begge Dele er saa nøje sammenknyttede, at det ene ikke kan eksistere uden det andet.

Som Middel til at fremtvinge de anarkistiske Samfundstilstande tænker de fleste Anarkister sig Generalstrejken, det vil sige: en total Arbejdsnedlæggelse med Revolution som Formaal. Thi, skønt Anarkismen er mere end et slet og ret Arbejderspørgsmaal, beror Individets Frigørelse dog paa Arbejderklassens Frigørelse — dens Frigørelse fra Staten, Avtoriteten og den deraf beskyttede Udbytning. Naturligvis tænker man sig ikke en saadan Revolution foregaa paa kort Tid, tværtimod er det sandsynligt, at der vil medgaa Rækker af Aar for at bringe Samfundet fra den nuværende avtoritære Vold og Tvang og til den avtoritetsløse Frihed. Der bliver saaledes mere Tale om en revolutionær Periode med en fortløbende Række af Generalstrejker, end om én Generalstrejke og én Revolution. Er Revolutionen fuldbyrdet og Underklassen har frigjort sig ved at ophæve al Privatejendøm og alt Herredømme, har vi den anarkistiske Samfundsordning. Man tænker sig da Arbejdet hvilende paa den frivillige Solidaritets Grundlag i Stedet for som nu paa det tvungne Slaveri. Og Forbruget paa det personlige Behov. Dette kalder man den frie Nydelse og Ydelse.

* * *

Med Anarkiets Indførelse som Samfundsordning vil Betingelserne komme til Stede for Menneskene til at udvikle sig til virkelige Anarkister, det vil sige til Mennesker, hvis Tanker er frigjorte fra det Herredømme, Fordommene udøver over dem. Thi Anarkismen har en videre Opgave end just det at skabe personlig Frihed og menneskelige Vilkaar; den vil tillige skabe aandelig Frihed og menneskelige Mennesker. Ved at højne Menneskets Synspunkt vil den bringe det til Forstaaelse af sig selv og det Verdensaltet, hvoraf det selv danner en levende Enkelthed — den vil lære det at forstaa og at leve Livet.

En saadan Forstaaelse kan man vanskelig faa i det bestaaende Samfund, hvor Tilværelsen er gjort til et blot og bart Madspørgsmaal, hvor Staten har taget første Prioritet i Menneskets Tankegang og kun taaler saadanne Anskuelser, som passer i dens Kram, hvor Religion og avtoriserede Løgne piskes ind i Menneskets Hjerne allerede fra Barn af, og hvor Kampen for Tilværelsen lægger Beslag paa Tankerne, man skulde benytte til at højne sin Oplysning og sit Livssyn.

Vil man tænke sig det anarkistiske Samfund i Virksomhed, maa man forstaa, at alle Menneskene som Produkter af Forholdene med andre Forhold ogsaa bliver andre Mennesker. Man maa vide, at den indbyrdes Strid, som foregaar i det bestaaende Samfund, har sit rette Udspring i selve Ordningen. Kampen for Brødet, for Magten og Æren, som er en Følge af Klassedelingen og Uligheden, har sin Rod i Herredømmet og Privatejendomsretten. Thi hvad er al Strid vel andet end en Kamp om Magt eller Trældom, Fattigdom eller Rigdom. Forsvinder Betingelserne for Kampen, forsvinder selvfølgelig ogsaa Kampen. Og med den Oplysning, som Menneskene vil faa i et anarkistisk Samfund, forsvinder ogsaa Betingelserne for en Deling i dannede og udannede. Selv om alle vel ikke erhverver sig lige stor Oplysning, bliver Dannelsestrinene dog udjævnede. Det bliver i al Fald ikke et Samfund af Stoddere, men et Samfund af intelligente og dannede Mennesker. Og dette er tilstrækkeligt til at fjerne Strid og skabe indbyrdes Fordragelighed. Naar ingen har for meget, medens andre har for lidt, naar ingen træller, medens andre hersker, naar ingen er Stodder, medens andre er Notabilitet — ja, da er der heller ikke megen Anledning til Misundelse. Menneskene vil, i Stedet for som nu at ødelægge hverandre i indbyrdes Strid, kunne tage Kampen op mod Naturen og underlægge sig den i sin Tjeneste. Hver, som har Lyst, vil kunne forske Naturens og Tilværelsens Love, diskutere og udtale sig derom, uden som nu at resikere Voldshandlinger derfor, og de vil derved kunne udvikle sig til en Ensartethed i Tankesæt, i Forstaaelse af Altet, Materien, Livet og Følelserne og til en Fuldkommenhed i Livssyn, der vil gøre dem i Stand til at være Herrer over sig selv og skabe Lykke for sig selv.

Og hvad andet end dette kan vel være Maalet for Menneskets Stræben.

Efter Systemskiftet

Russiske Forhold i Danmark.

V.

Edsaflæggelse. Losladelse.

Edsaflæggelse er for et fornuftigt Menneske noget af det idiotiske, man kan tænke sig. Og hvis det ikke netop var, at det paa en saa sørgelig Maade vidner om, hvilken Magt det nedarvede og traditionelle har over det rygradsløse og ugidelige Folk, kunde man tillige sige, at det er noget af det komiske.

Tænk jer et civiliseret Land som vort, hvor Folket gør Fordring paa at være et af Verdens mest oplyste, hvor enhver, der ikke just tilhører den lille Kreds af Idioter, der kalder sig troende Kristne, er fuldt overbevist om, at Biblen og dens Gud kun er Fostre af Oldtidsfolkenes barnlige Forestillinger, opstaaet af deres Forsøg paa at klargøre sig de Fænomener i Naturen, de saa og følte, men ikke forstod — tænk jer disse samme oplyste Mennesker i fuldt Alvor staa og række tre Fingre — hvoraf den ene betyder Gudfader, den anden Guds Søn og den tredje den hellige Aand — i Vejret, og Ord for Ord gentage en sindssvag Tryllеformular, som Dommeren med gravalvorlig Mine læser op af en Bog. Man er saa tilbøjelig til at spotte over de primitive Folkeslags taabelige Skikke og deres Form for Gudedyrkelse; men har vi i Grunden ikke langt større Grund til at lade Spotten røre lidt ved os selv, vi, som kalder os civiliserede og dog bærer os lige saa taabeligt ad som de uciviliserede, der mangler Betingelserne for Forstaaelse.

Dagen efter at Eden var aflagt blev jeg løsladt, efter først at have modtaget

en Formaning af Assessoren om herefter ikke at være «for skrap» i mine Artikler i Bladet. Tillige blev det betydet mig, at Politidirektøren i saa Fald muligvis vilde frafalde videre Tiltale. Naturligvis kunde jeg ikke indlade mig paa at rette Bladets Stof efter Hr. Eugen Petersens svage Hoved og Følgen blev da ogsaa, at jeg nogen Tid derefter fik Meddelelse om at Sagen vilde blive forfulgt, og at der i den Anledning var beskikket mig en Defensor*).

Da det blev mig klart, at man vilde søge at faa mig dømt paa Trods af min Benægtelse, anstrængte jeg mig af yderste Evne for at faa Bladet og Bevægelsen saa godt funderet som mulig, før end man spærrede mig inde paa ny, og vi afholdt i den Anledning en Del Møder for at faa en Organisation i Gang. Men de gamle Medlemmer af den anarkistiske Bevægelse viste sig yderst uinteresserede, i al Fald paa nogle faa Undtagelser nær, og de nye Tilhængere havde endnu ikke faaet Forstaaelse nok til at tage aktiv Del i Bevægelsen. Følgen blev, at vi faa, som virkede for Bladet, maatte indstille det, da vi ikke kunde skaffe Midlerne til dets Udgivelse. Da jeg saa, at det hele var ved at dø hen, og jeg tillige var uden Arbejde, besluttede jeg at rejse til Udlandet og der afvente Dommen. Var den haard, vilde jeg — i al Fald foreløbig — blive borte; i modsat Fald var det min Hensigt at tage tilbage og underkaste mig den Vold, som vi jo desværre endnu ikke er stærke nok til at besvare med Vold.

(Fortsættes.)

S. R.

Det er mig ubegribeligt, hvorfor Regering, Øvrighed og Præster kæmper saa haardnakket for «Aandens» Udødelighed; thi selv ejer disse Barbarer jo ikke Skygge af Aand.

Fra Slagmarken

Man aner vel i Grunden næppe, hvilket uhyre Arbejde, der udrettes over saa at sige hele Verden for at udbrede Anarkismens Idé. Rundt omkring i Landene dukker snart det ene Sted, snart det andet, revolutionære eller anarkistiske Organer op, Organisationer og Grupper dannes, og med en Sejghed og Udholdenhed, der trodser selv de vanskeligste Forhold og den stærkeste Forfølgelse fra Avtoriteternes Side, vinder Idéen bestandig frem — frem til den Stund, da Menneskene skal have lært og forstaaet, at vi alle er Brødre med lige Krav til Livet og Nydelsen af Jordens og vort eget Arbejdes Frugter.

Selvfølgelig er Anarkismen ikke lige udbredt alle Vegne, men ellers iøvrigt saa godt som over hele Verden. Kun i Kina véd vi endnu ikke, om der findes nogen Bevægelse. Og i hvert Fald vil denne saamænd heller ikke dér lade vente længe paa sig.

Ved at gennemgaa Navnene og Antallet paa de anarkistiske og antiavtoritære, revolutionære Blade, der findes, faar man et godt Overblik over, hvor Anarkismen bliver læst mest og trænger sig dybest i Sindene. Men tillige vil man ogsaa her hjemme sikkert forbavses, naar man faar at vide, hvor stærkt den revolutionære Presse er udbredt i Udlandet.

Mest udbredt er Pressen i de romanske Lande, Italien, Frankrig og Spanien. Italien alene har ikke mindre end 14 revolutionære Organer, hvoraf 4 udgives i Rom, Frankrig 12 og Spanien 8. Derefter kommer *Holland* og *Belgien*, som tilsammen repræsenterer 17 Organer. Østrig har 9, Portugal 6, England 5, hvoraf de 3 er tyske og udgives i London. I Tyskland findes 3 og i *Rusland* 1 o. s. v. Paa den anden Side Atlanten har De forenede Stater 13 revolutionære Blade, hvoraf 4 tyske, og Argentina og Brasilien hver 7, Chile 3 og Kuba 2. I Ægypten udgives 2 og i *Japan* 1.

Paa de *kanariske Øer* findes der 2 Anarkistblade.

Ialt eksisterer der ca. 150 revolutionære Organer paa ca. 25 forskellige Sprog.

Saa stor er allerede den anarkistiske Presse foruden Masser af Brochurer og Værker, som fiittige Penne sender ud over Verden, — den Verden, de maa optage Kampen med, og som gør Livet for disse til en Strid med Avtoriteterne, Øvrighed, Fængsel og Bødler.

De Lande, hvor Anarkismen desværre er saa sørgeligt lidet kendt, er nærmest Danmark og Norge, som i denne Henseende omtrent rangerer ved Siden af Kina. Og i Særdeleshed mellem Arbejderne mangler Forstaaelsen. Der er saamænd Utilfredshed nok med baade det ene og det andet, selv om den for manges Vedkommende kan finde sit Afløb i den politiske Ølpladder. Men-ogsaa mange er, og det med god Grund, meget utilfredse med «Arbejderbevægelsen» her hjemme, med vore Fagforeninger, deres System og Maaden, hvorpaa de ledes af Generalerne og disse Skvadderhoveder af Formænd og Forretningsførere, som foresvindler Arbejderne Sejren baade her og der, bare for selv at undgaa Kampen og bevare Stillingerne. Men se, om man forsøger at komme længere end til bare at kritisere disse Levebrødsmænd — fordi de ikke selv er blevet det — medens man lader Systemet ligge. Thi Systemet — ja, det maa forlængst være indrømmet — det er det egentlig, som ikke duer mere. Fagforeningerne er nú saa ubrugbare i Aktionen, at de af alle, som har Forstand derpaa, og hvis Higen staar efter de store Idealer, kunne ønskes en Omvæltning; der stillede Fagforeningerne paa Klassekampens Grund og med Generalstrejken som Middel i den sociale Revolutions Periode.

Men denne store Del af en Kæmpeopgave er bleven forbeholdt Anarkismen. Anarkismen er den nye Arbejderbevægelse, som vil udvikle Arbejderne til ideale Klassekæmpere. Men saaledes fordrer den, at Arbejderne paavirkes og udvikles til revolutionære. Ikke med nye betalte Førere, hvorom de fiokkes i andagtsfuld Henrykkelse, men selvstændig udviklet, med den selvstændige Tanke til Handling for den fælles Sag.

Og her er det, den anarkistiske Presse er paa sin Plads for at følges med Interesse og Forstaaelse, ikke mindst af Arbejderne.

Vi ser allerede Eders Skuldertræk. Her er ingen Jordbund — lyder Eders lakoniske Svar. Aa, disse Par Skæpper Land kommer nok med alt det øvrige. Det afhænger lige saa meget af, hvor godt vi *har* haft det, som af hvor daarligt vi *faar* det. Og sikkert tørster alle dem efter de nye Idéer, de, der kan tænke og føle den nedværdigende og usle Slavetilstand, der bliver endnu værre, naar man stiltiende maa resignere.

Men vi, som kender Anarkismens Ægthed, og som den store Kamp giver Livet Indhold, lader os forhaabentlig ikke trætte af den Sløvhed, som er, men efter Evne vil vi saa vor Sæd, som skal være til dem, der har Vilje til og ønsker Forstaaelsen af, at «Arbejdernes Frigørelse maa være deres eget Værk».

—s s—

* * *

I Forbindelse hermed skal vi oplyse, at der i Kina er en ung anarkistisk Bevægelse i Gang, og at der findes ikke mindre end 17 Blade med stærk anarkistisk Tendens. Danmark og Norge bliver saaledes foruden «Halenegrene» i Afrika og Avstralien samt de halvvilde Folkeslag i Asien de eneste, hvor Anarkismen endnu ikke har slaaet videre Rod. Naa, men der er nu ogsaa ualmindelig mange Torsk i disse 2 Lande. *Red.*

Mennesket

Paa et Atom i Verdensaltet levede en Flok Væsener, som kaldte sig Mennesker og som, skønt de var jammerligere end det usleste Kryb, i deres Hovmod indbildte sig, at de var skabt i en almægtig Guds Billede. I en fjern Urtid havde de været ét med Dyrene; men Livet havde i et af sine gaadefulde Luner givet dem Evne til, ud af de Indtryk, de fik, at skabe noget nyt, og derved givet dem Betingelser for at udvikle sig til selvstændig tænkende og handlende Væsener. Thi Livet vilde, at de ved at forske Naturen og søge det sande skulde lære at leve et Liv i Sandhed, Ærlighed og Fordragelighed.

Men Menneskene mente, de var klogere end Livet og gik deres egne Veje paa Trods af dets Bud. I Stedet for at forske Naturen hengav de sig til de taabeligste Drømmerier. De lod sig vildlede af dem, der glimrede ved forloren Visdom, Fraser, Pynt og Gøgl, og troede paa de Luftkasteller, deres forskruede Troldmænd fremgøglede dem, skønt de inderst inde godt følte Løgnen deri, øg de nægtede at høre de Alvorsord, som Livets Tjenere — Forskerne — talte til dem. Følgen blev, at al Sandhed forsvandt fra deres Liv, og med den Ærligheden og Fordrageligheden. Tilværelsen blev for dem en evig Strid om Magt og Gods, et Helvede for dem, der laa underst, og intet Himmerig for dem, der kom øverst.

Og Tiderne gik. Aar blev til Aarhundreder og Aarhundreder til Aartusinder uden at Menneskene mægtede at bryde med Fordommenes og Gøglets livsfjendske Lærdomme. I Strid og Kiv gik Livet hen. Som unge levede de over Evne og nød Tilværelsen paa unaturlig Vis, og for en flygtig Glæde ofrede de tankeløst hele Resten af Livet. Følgen blev, at de hurtig ældedes, i Tanke som paa Legeme. Livet hengik for dem uden at opfylde det Haab om Lykke, de havde næret fra Barndommen af, og naar de saa en skønne Dag vaagnede til Bevidsthed og saa Ungdommens Drømmeslotte ligge sammenstyrtede, ja, da manglede de Mod til at bryde med Løgnen, men lod sig som Kvæg, der viljeløst føres til Slagtebænken, indslutte i Forestillinger om et nyt Liv i Herlighed og Glæde efter Døden i Stedet for det, de selv havde forspildt her paa Jorden. Den jordiske Tilværelse stod for dem som en Plage, en Skærsild, man skulde gennemgaa for at modnes til Evigheden, og hele Meningen med Livet var

*) Hvor det i Grunden er en mærkelig Retspraksis. Det er Øvrigheden, der anklager mig, Øvrigheden, der undersøger Sagen og dømmer mig, og Øvrigheden, der beskikker og lønner min «Forsvarer». Under saadanne Forhold er selvfølgelig alt Haab om Frifindelse udelukket.

kun at dø. Og de dyrkede saa Dødens strenge og hævnende Gud i Stedet for Livets gode og milde.

Dog Menneskene fandt ikke Tilfredshed i Dodslæren, thi den stred mod deres Natur. Og de klagede og jamrede sig over Livet, som de gav Skylden for alle deres Lidelser, og gik om og ønskede sig Døden, skønt de frygtede den. Da ynkedes Livet over dem og lod opstaa Mænd i deres Midte, som prædikede Sandheden for dem. Men den forsagte og krybende Slægt turde ikke se Sandheden i Øjnene; thi de var komne for langt bort fra den til at forstaa den. Og de haanede og spottede, fængslede, brændte og myrdede dem, som Livet havde sendt til deres Befrielse.

Videre gik Tiden. Striden og Ufreden blev værre Aar for Aar, og til sidst helt uudholdelig for dem, der maatte ligge underst i Kampen. Og atter forbandede de Livet.

Da lod dette paany fremstaa Mænd, som forkyndte Sandheden og lærte Folket, hvorledes de skulde leve. Nogle faa lyttede da ogsaa til deres Ord og søgte for en Tid at følge Livets Lære; men da de saa, at Begyndelsen var svær, faldt de hurtig sammen og under Paaskud af, at de var klogere end Livets Budbringere, hengav de sig atter til den gamle Ynkelighed.

Saa besluttede Livet at komme selv og vise dem den rette Vej. I de klare Kendsgerningers Skikkelse traadte det frem for den underkuede Del af Folket og talte manende Ord til det. Det lærte Menneskene at forstaa Uretten, Dumheden og Lognen i Samfundet og fortalte dem, at Livet havde de faaet for at leve i Lykke og Tilfredshed og ikke for at lide. Og det lidende Folk lyttede begejstret til Livets Ord, raabte Hurra for det og bad det sige dem, hvorledes de skulde opnaa en Tilværelse som den, der blev skildret.

Og Livet sagde til dem: «I skal først og fremmest frigøre jer fra alle Fordomme om mit og dit, om udødelig Aand og hævngerrige Guder, hvilke kun er skabt af Mennesker, og i Stedet derfor dyrke den store herlige Natur. I skal betragte hele Jorden og alle dens Frembringelser som noget, der er til for alle og tilhører alle og ikke lade lav Misundelse faa Indpas hos jer. I skal være sanddru mod hverandre og afsky Løgn og Svig og I skal aldrig søge at underkue andre, lige saa lidt som I skal finde jer i, at andre underkuer jer. Og endelig skal I søge alvorligt efter Livets Sandhed og ikke tro blindt paa det, I ikke forstaar.»

«Er der mere?» spurgte Menneskene.

«Ja,» svarede Livet, «der er ét endnu: I skal lære at tænke og handle selv!»

Da vendte Menneskene sig bort; thi alt kunde de gaa ind paa for Lykkens Skyld, men at tænke og handle selvstændigt — nej, dertil var deres Hjerner for forkroblede.

Men Livet saa haardt paa dem og udbrød: «Elendige, pjaltede Hob, hvor længe skal I lide før I lærer at leve!»

Anarkist.

Danmark Nr. 1!

«Social-Demokraten» bragte forleden Dag en Artikel med ovennævnte Overskrift, som svømmede over af Begejstring over, at Danmark var Nr. 1 hvad angaar socialdemokratisk Repræsentation i Parlamenterne. Vi andre, som hverken har Haab om nogen Ministertaburet eller Borgmesterembede — ja, som vel ikke en Gang kan vente med Tiden at komme med til en elendig Prinsemiddag, er ikke slet saa begejstrede; thi vi ser, at det i Grunden ikke betyder andet end at Navnet: Socialdemokrati nu er paa Vej til at skyde sig op i højere og højere Lag og ganske selvfølgelig dermed opgive Socialismen,

Ved at erstatte Socialdemokratiets Valgmandsliste ved sidste Landstingsvalg vil man faa Bekræftelse derpaa; thi, som man ser af nedenstaaende Opgørelse, er det alt andet end Proletarer, disse Herrer, som bestemmer, hvem der skal være Partiets Kandidater.

Listen stod offentliggjort i «Social-Demokraten»:

Arbejdere i forskellige Fag 81. Do., hvor ingen Angivelse findes om, hvor vidt de er selvstændige eller ej, 138. Do. i Statens og Kommunens Tjeneste 6. Agenter 4. Assistenter, Ekspeditører og Kontrollører i Statens og Kommunens Tjeneste 6. Do i privat Tjeneste 1. Assurandører 1. Afdelingschef 1. Auktionsholdere 1. Betjente og Funktionærer i Statens og Kommunens Tjeneste 15. Do i privat Tjeneste 3. Bestyrere, Forvaltere og Formænd 16. Bogholdere, Kassérere, Fuldmægtige og Forretningsførere 12. Borgmestre 1. Direktører 10. Detailhandlere i forskellige Brancher 62. Fabrikanter og Fabriksejere 11. Forretningsdrivende af forskellig Art 2. Fabriksbestyrere 1. Forfattere 1. Folketingsmænd 3. Grosserere 18. Husejere 3. Haandværksmestre (større) 34. Ingeniører 4. Inspektører 3. Inkassatorer 3. Journalister 10. Kontorister 2. Kommunelærere 16. Korpslæger 1. Kontorchefer 3. Kontrollører 2. Konduktører 4. Lærere og Overlærere 5. Læger og Tandlæger 7. Lotterikollektører 1. Maskinmestre, Maskinister og Maskinassister 3. Marskandiser 1. Musikere 3. Næringsdrivende af forskellig Art 9. Overretssagførere 8. Oversergenter 1. Partikullerer 1. Professorer, Doktorer, Kandidater o. l. 16. Restauratører, Værtshusholdere, Gæstgivere og Hotelejere 23. Redaktører 5. Rodemestre 1. Sagførere 2. Skoleinspektører og Vieeinspektører 2. Sekretærer 2. Skatteopkrævere 2. Teaterejere 1. Vekselerere og Varemæglere 4. Vaskerieiere 2.

Der bliver altsaa efter hvad man kan skønne af Stillingerne 87 egentlige Arbejdere, 138, som dels er Arbejdere, dels tilhører den mindre Middelstand, 196 større og mindre Middelstandsfolk og 170, som absolut maa henregnes til Overklassen.

Naar man opgiver Sagen og allierer sig med Overklasse og Middelstand, saa er det ikke saa underligt, at Danmark er bleven Nummer 1. Men er det glædeligt?

Vor Skarnkasse

«Social-Demokraten» — om Forladelse — «Mellem-Demokraten» sammenligner forleden Dag sine rettroende Tilhængere med «den røde Garde». Der maa dog sættes et hvidt Kors paa, før det kan passe.

Peter Sabro har nu atter været til kgl. Middag. Det er en uhyggelig Sygdom, den Snobdelirium.

Alberti har ved et Møde, der blev afholdt paa Jernbanehotellet i Roskilde, anbefalet «at slaa Bommen til Side for at Socialdemokraterne kan komme til». Man vil deraf se, at al Skænderiet mellem Venstre og Socialdemokratiet kun er Komediespil. I Virkeligheden er Socialdemokrat-Generalerne og Alberti de bedste Venner af Verden. Begge Parter er enige om at værne det bestaaende og kue Proletariatet ned.

Under Overskriften: «En sørgelig Morgen» bringer «Mellem-Demokraten» en Artikel om Landstingsvalget, hvori der blandt andet staar: «Det er Kronen, der nu skal sættes paa Værket . . .»

Vi maa indrømme, at den «Morgen», Arbejderne ventede, at Socialdemokratiet skulde bringe det til, er bleven sørgelig. Thi *Kronen* er allerede sat i Toppen af Værket.

Den dansk-amerikanske Socialistklub kalder i «Nordlyset» Borgbjerg for: «Markedsraaber for Nationalisme og Kapitalisme».

Mærkelig, at «Mellem-Demokraten» ikke har meddelt sine rettroende Faar dette.

Alliance. Efter hvad vi erfarer, er Socialdemokratgeneralerne og Politiet bleven enige om Kompagniskab i Muldvarpearbejdet mod «Skorpionen». Bare de nu ikke forregner sig med Hensyn til Resultatet.

Kristelig Dagblad fortæller: I den midterste Del af Love Herred har Mormonerne huseret forfærdeligt i de senere Aar og forført mange. — —

Det maa unægtelig være ærgeligt for Indremissionærerne, som hidtil har haft Eneret paa «at forføre», nu pludselig at faa Konkurrenter til den gudelige Lammesteg.

«Prøv ikke paa at tænke Dig Troen til!» staar der i samme Blad. Er det ikke at erklære sine egne Lærdomme fallit?

I sit Søndagsnummer gør «Mellem-Demokraten» Nar af deres aarhusianske Partifælle ved spydigt at kalde Aarhus «den brandrøde By». Thi man kan da umulig tro, at den for Alvor skulde mene, at Peter Sabro og hans Armé var brandrøde.

Der stod forleden Dag et stort Slag foran København. Fjenden gjorde Landgang ved Helsingør og forsøgte at erobre Fæstningen. Lykkeligvis var det dog bestemt, at det skulde mislykkes, for derved at bevise Fæstningens Uindtagelighed. Og det gjorde det da ogsaa. Officererne i Forsvarsarméen holdt Dagen efter i Anledning af Sejren en stor Fest med mange Skaaler for Fædrelandet, Kongen, Prinserne og Peter Sabro. Der var akkurat lige saa mange Kæferter som der var Deltagere.

De russiske Marineofficerer, som i Krigen med Japan viste sig saa absolut uduelige, forsøger sig i denne Tid her i Byen med Erobringer af en mere farefri Natur. Af deres sejrsikre Miner at dømme, synes Strogets løse Fugle ikke at volde dem store Bryderier, og de er aabenbart her i et mere naturligt Element end i Krigen med Japanerne og de russiske revolutionære. Naa, man siger jo ogsaa, at ingen Fæstning er uindtagelig for et Æsel, belæsset med Guld.

Annoncepris: 25 Øre pr. Petitlinje.

«Skorpionen» forhandles følgende Steder:

Pilestræde 56; St. Pederstræde 23; Kirkeplads 2, Hj. af Istedgade; Gl. Kongevej 164; Aaboulevard 15; Nørrebros Kiosk, Elmegade, Korsgade 10 og paa Raadhuspladsen hver Lørdag Aften.

Forhandlere søges til «Skorpionen». Man bedes henvende sig i Ekspeditionen.

Die Freie Generation.

Dokumente der Weltanschauung des Anarchismus.

58, Berwick Street, London W.

Koster pr. Enkeltnummer, iberegnet Postpenge, 35 Øre. Udkommer en Gang om Maaneden. 3 Numre er udkomne. Hvert Hæfte er paa 32 Sider.

«Anarkismens Katekismus» og **«Den sociale Generalstrejke»** faas nu atter i vor Ekspedition. Pris 10 og 15 Øre.

Brand

(Redaktør: *Hinke Bergegren*),

Organ för socialistiska ungdomsförbundet i Sverige.

Udkommer 1 Gang maanedlig.

Hver dansk revolutionær, som vil følge med den revolutionære Socialisme i Sverrig, bør købe og læse «Brand».

Ekspedition:

Axel Holmström,

Odengatan 56,

Stockholm.

Meningsfæller!

Stot Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Anders Nielsens Tryk, Øhlenschlægersgade 37. København.